

FINLANDS FÖRFATTNINGSSAMLING

2001

Utgiven i Helsingfors den 29 november 2001

Nr 1084—1090

INNEHÅLL

Nr		Sidan
1084	Statsrådets förordning om ändring av 1 § förordningen om rätt att överlåta och upplåta statens jordegendom och inkomstgivande rättigheter	3117
1085	Statsrådets förordning om ändring av förordningen om Statens fastighetsverk	3118
1086	Inrikesministeriets förordning om parkeringsbot	3119
1087	Inrikesministeriets förordning om stoppande av fortskaffningsmedel	3121
1088	Jord- och skogsbruksministeriets förordning om upphävande av jord- och skogsbruksministeriets förordning om avbrytande av fiske efter torsk med fartyg som seglar under finsk flagg eller är registrerade i Finland och vilka är längre än 20 meter	3125
1089	Skattestyrelsens beslut om den undre gränsen och uppbördsraterna för förskott	3126
1090	Skattestyrelsens beslut om den undre gränsen och uppbördsraterna för förskott under ett samfunds räkenskapsperiod	3128

Nr 1084

Statsrådets förordning

om ändring av 1 § förordningen om rätt att överlåta och upplåta statens jordegendom och inkomstgivande rättigheter

Given i Helsingfors den 22 november 2001

I enlighet med statsrådets beslut, fattat på föredragning från finansministeriet, *ändras* i förordningen den 31 augusti 1978 om rätt att överlåta och upplåta statens jordegendom och inkomstgivande rättigheter (693/1978) 1 §, sådan den lyder i förordning 160/1995, som följer:

1 §
Värdet av statens jordegendom som överlåts eller upplåts på lega bör anses stort, om egendomens gängse värde överstiger 5 000 000 euro.

Värdet av statens jordegendom som över-

låts eller upplåts på lega bör anses ringa, om egendomens gängse värde inte överstiger 1 700 000 euro.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 2002.

Helsingfors den 22 november 2001

Finansminister *Sauli Niinistö*

Konsultativ tjänsteman *Kirsti Vallinheimo*

Nr 1085

Statsrådets förordning
om ändring av förordningen om Statens fastighetsverk

Given i Helsingfors den 22 november 2001

I enlighet med statsrådets beslut, fattat på föredragning av finansministeriet, *ändras* i förordningen den 18 december 1998 om Statens fastighetsverk (1053/1998) förordningens rubrik samt 1 § och 4 § 1 mom. som följer:

Statsrådets förordning
om Senatfastigheter

1 §
Styrelsen för Senatfastigheter består av en ordförande och högst fyra andra medlemmar. Medlemmarna i styrelsen skall ha sakkunskap om verksamhetsområdet för Senatfastigheter, i ledning eller i företagsekonomi och de skall vara oavhängiga på det sätt som konkurrenssituationen förutsätter.

4 §
Vid Senatfastigheter har verkställande di-

rektören titeln generaldirektör och direktörerna titeln byggnadsråd.
— — — — —

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 2002.

Åtgärder som verkställigheten av förordningen förutsätter får vidtas innan förordningen träder i kraft.

Helsingfors den 22 november 2001

Finansminister *Sauli Niinistö*

Konsultativ tjänsteman Kirsti Vallinheimo

2 §

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 2002.

Genom denna förordning upphävs inrikesministeriets beslut den 9 juni 1987 om förhöjning av parkeringsbot (549/1987), inrikesministeriets beslut den 25 juli 1990 (699/1990), inrikesministeriets beslut den 9 november 1990 (983/1990), inrikesministeriets beslut den 14 februari 1991 (451/1991), inrikesministeriets beslut den 9 oktober 1991 (1260/1991), inrikesministeriets beslut den 5 december 1991 (1463/1991), inrikesministeriets beslut den 12 maj 1992 (423/1992), inrikesministeriets beslut den 9 september

1992 (866/1992), inrikesministeriets beslut den 23 november 1992 (1070/1992), inrikesministeriets beslut den 12 augusti 1994 (744/1994), inrikesministeriets beslut den 16 januari 1995 (50/1995), inrikesministeriets beslut den 18 juni 1997 (610/1997), inrikesministeriets beslut den 2 december 1997 (1123/1997), inrikesministeriets beslut den 24 juni 1998 (488/1998), inrikesministeriets beslut den 11 december 1998 (1081/1998), inrikesministeriets beslut den 23 juni 1999 (783/1999), inrikesministeriets beslut den 22 december 1999 (1297/1999), inrikesministeriets förordning den 28 juni 2000 (672/2000) och inrikesministeriets förordning om förhöjning av parkeringsbot den 12 juli 2001 (659/2001).

Helsingfors den 22 november 2001

Inrikesminister *Ville Itälä*

Polisöverinspektör Pertti Luntiala

Nr 1087

**Inrikesministeriets förordning
om stoppande av fortskaffningsmedel**

Given i Helsingfors den 22 november 2001

I enlighet med inrikesministeriets beslut föreskrivs med stöd av 54 § 3 mom. polislagen (493/1995) den 7 april 1995, sådant detta lagrum lyder lagen 315/2001:

1 §

Grunderna

Bestämmelser om polisens befogenheter att stoppa fordon och fortskaffningsmedel eller beordra att de skall stoppas ingår i vägtrafiklagen (267/1981), vägtrafikförordningen (182/1982), terrängtrafiklagen (1710/1995) och polislagen.

2 §

De tecken och befallningar som polisen ger skall vara lätta att observera och förstå. Tecknets syfte, och vem det är avsett för, skall vara entydigt. Tecknet skall ges på det sätt som enligt lag är avsett för och brukligt i fråga om det färdmedel som tecknet gäller. Ett stopptecken kan även ges muntligen, med handen eller genom andra allmänt kända tecken. Tecknet skall ges så, att föraren har möjlighet att upptäcka att det är polisen som ger tecknet. I vägtrafikförordningen ingår särskilda bestämmelser om polisens stopptecken i vägtrafik.

3 §

Om ett stopptecken som ges av polisen inte iakttas, skall tecknet, då situationen kräver det, upprepas genom att polisen börjar följa efter det fortskaffningsmedel som låtit bli att iakttas tecknet eller ordern. Om polisen vid förföljning i vägtrafik måste avvika från de allmänna vägtrafikreglerna skall den iakttas bestämmelserna i 48 § vägtrafiklagen och 52 § vägtrafikförordningen samt anvisningarna om utryckningskörning.

4 §

När fortskaffningsmedel stoppas kan poli-

sen bli tvungen att tillgripa maktmedel (stoppande med tvång). Om polisens rätt att använda maktmedel bestäms i 27 § polislagen.

5 §

När polisen stoppar fortskaffningsmedel med tvång skall målet vara att stoppa den flyende tryggt och utan dröjsmål samt att förhindra fortsatt flykt. Polisen skall vidta åtgärderna utan att förorsaka större skada eller olägenhet än vad som är nödvändigt för utförande av uppgiften. Speciellt skall utomståendes säkerhet beaktas. Polisen får inte genom sin egen verksamhet förorsaka onödig fara. Dessutom skall de berörda personernas säkerhet samt polisens egen arbetssäkerhet beaktas. I stället för ett förfaringssätt som medför fara skall alternativa metoder att lösa situationen övervägas. När omständigheterna kräver det har polisen rätt att avstå från en åtgärd.

Denna förordning tillämpas inte i nödvärnssituationer. Principerna och metoderna som beskrivits i denna förordning kan dock i nödvärnssituationer iakttas i tillämpliga delar.

6 §

Taktiken

När fortskaffningsmedel stoppas vid sedvanliga polisuppdrag skall man följa de allmänna principerna för polisverksamhet. Åtgärderna skall vidtas diskret och sakligt. Alla slag av överdrivna handlingssätt är förbjudna i dessa situationer. Den som skall stoppas skall inte betraktas som farlig om det inte föreligger grundad anledning till detta.

7 §

Polisen måste dock i förväg vara förberedd på att stoppa ett forskaffningsmedel när den råkar ut för en situation där den som skall stoppas inte iakttar stopptecknet.

Polisen kan vidta förberedande åtgärder bland annat genom att välja rätt plats och ögonblick då ett forskaffningsmedel skall stoppas, göra fordonsförfrågan innan stopptecken ges i de situationer då detta är nödvändigt och möjligt, förfölja forskaffningsmedlet utan att ge stopptecken, begära förstärkning, utnyttja trafikmiljön, samt undvika sådana handlingssätt som för tidigt avslöjar såväl polisen som polisens agerande i fråga om det forskaffningsmedel som skall stoppas.

8 §

Vid förföljning upprepas stopptecknet och alarmanordningar används vid behov. Om objektet flyr, sker förföljningen som utryckningskörning. Under förföljningen försöker polisen identifiera objektet och göra en helhetsbedömning av situationen. Antalet patruller som följer efter objektet i omedelbar närhet bör begränsas i mån av möjlighet. De övriga disponibla patrullernas uppgift är att försöka förutsäga vilken riktning den flyende väljer och förbereda sig på att eventuellt stoppa den flyende med tvång. Polisen bör försöka styra den flyende till de vägavsnitt som är säkrast och lämpar sig för stoppande med tvång.

Utgående från helhetsbedömningen av situationen skall polisen också överväga om det är möjligt att övergå till en undersökningsbetonad behandling av uppgiften.

9 §

Beträffande ledningen i flyktsituationer och situationer där forskaffningsmedel stoppas med tvång gäller i tillämpliga delar vad som föreskrivs eller särskilt bestäms om polisens ledning. När fler än en patrull deltar i förföljningen av ett flyende forskaffningsmedel skall i mån av möjlighet separat utses en ledare för situationen.

De som deltar i aktionen skall informeras om ledningsförhållandena och om ändringar i dem.

10 §

I kommunikationen bestämmer alarmcentralens jourhavande verksamhetskanalen. Kommunikationen skall ske under den jourhavandes överinseende, den skall vara disciplinerad och den skall huvudsakligen äga rum mellan den allmänna ledaren, ledaren av fältverksamheten och ledaren för situationen. Eventuella andra patruller som deltar i aktionen uppger kort sin position och utrustning samt kvitterar de uppdrag som givits. Kommunikationen mellan patrullerna skall vara så knapphändig som möjligt.

Alla som deltar i aktionen skall på förhand informeras om de åtgärder som vidtas i syfte att stoppa forskaffningsmedlet med tvång, i synnerhet om användningen av spikmatta eller hinder.

11 §

Inom polisenheterna skall man i förväg förbereda sig för situationer där man måste tillgripa stoppande med tvång. Vid förhandsplaneringen skall man beakta bl.a. det samarbete med andra polisenheter som man bedömer att behövs, kartläggning och val av lämpliga platser för stoppande med tvång samt eventuella verksamhetsmodeller som kan tillämpas.

12 §

Användning av maktmedel

På motsvarande sätt skall man också avstå från fortsatt användning av sådana maktmedel man redan tillgripit, om situationen förändrats så att det inte längre finns förutsättningar för att inleda användning av maktmedel.

Vid stoppande med tvång skall man beakta trafikmiljön, hur livlig trafiken är, trafik-, väderleks-, väglags- och belysningsförhållandena, förarens sannolika tillstånd, det flyende forskaffningsmedlets typ och hastighet samt andra faktorer som inverkar på stoppanget. Särskild uppmärksamhet skall fästas vid utomståendes säkerhet.

Innan åtgärderna vidtas skall polisen i mån av möjlighet försöka sänka det flyende forskaffningsmedlets hastighet samt försöka styra in det till en plats där det kan stoppas på ett säkert sätt.

Vid stoppande med tvång kan de maktmedel som nämns i 13—21 § användas.

13 §

Med hot med fortskaffningsmedel avses förföljning under användning av alarmanordningar omedelbart efter det flyende fortskaffningsmedlet. Syftet med detta är att få föraren att avstå från flykten.

14 §

Syftet med användningen av spikmatta är att stoppa det flyende fortskaffningsmedlet eller att sänka dess hastighet. Spikmatta används på en del av körbanan som gjorts smalare med hjälp av hinder eller spärrar. Den som stoppas skall i mån av möjlighet ges stopptecken. Man bör försöka göra spikmattan så lätt att upptäcka som möjligt. Den övriga trafiken skall i mån av möjlighet stannas på tillräckligt avstånd från spikmattan eller ledas in på en omfartsväg.

För att stoppa en motorcykel kan spikmatta användas endast om motorcykelföraren kan anses vara farlig för annans liv eller hälsa, om spikmattan med säkerhet är lätt att upptäcka och om den som skall stannas kan fås att köra in på spikmattan med låg hastighet.

15 §

Ett fortskaffningsmedel kan användas vid stoppandet som spärr, för att sakta farten på den flyende genom framförkörning, för kilande och för att köra fast i det andra fortskaffningsmedlet.

Polisen skall använda alarmanordningarna i sina fortskaffningsmedel när de stoppar fortskaffningsmedel med tvång. Vid användningen av de ovan beskrivna förfaringssätten skall polisen särskilt beakta vilken typ av fortskaffningsmedel som skall stoppas, vikt-skillnaden mellan fortskaffningsmedlen samt den hastighet som används.

16 §

Med hinder avses föremål eller konstruktioner som placeras i det flyende fortskaffningsmedlets väg och med hjälp av vilka man försöker hindra dess framfart. Vid stoppandet får inte användas sådana hinder som i samband med sammanstötning kan medföra särskild fara.

Ett fortskaffningsmedel kan användas som hinder genom att man med detta bildar ett skydd mellan objektet, exempelvis fordon i konvoj, och den som hotar detta med ett fortskaffningsmedel.

Vid användning av hinder skall i tillämpliga delar iaktas förutsättningarna för användning av spikmatta på det sätt som bestäms i 14 §.

17 §

Med spärr avses att körbanan görs smalare eller färdvägen skärs av med hjälp av fortskaffningsmedel. Spärr kan användas för att sänka den flyendes hastighet eller styra in honom på önskad rutt.

18 §

Genom körning före fortskaffningsmedlet hejdas dess färd genom en gradvis sänkning av körhastigheten. Polisen skall avstå från försöket om det är uppenbart att den som skall stoppas avsiktligt kör fast i polisens fortskaffningsmedel eller börjar köra om det på en plats där sikten är otillräcklig, där det finns mötande trafik eller omkörningen medför annan fara.

19 §

Genom kilande förhindras den fortsatta flykten genom att det flyende fortskaffningsmedlets körlinje påverkas i sidled. Dessutom skall man om möjligt undvika att fortskaffningsmedlen kommer i direkt beröring med varandra, den som kilas skall ges tillräcklig chans att stanna sitt fortskaffningsmedel, kilande skall inte användas vid höga hastigheter och speciellt skall man se upp med kilande mot hinder.

20 §

Genom fastkörning hindras framfarten hos ett fortskaffningsmedel i rörelse. Fastkörning kan användas i situationer där körhastigheterna är relativt låga. I en motorcykel får man köra fast endast om dess förare kan anses farlig för annans liv eller hälsa.

21 §

Stoppande av fortskaffningsmedel med skjutvapen regleras särskilt i föreskriften om polisens användning av skjutvapen (SM-

2000-710/Tu-417, 18.8.2000) som följer: Vid stannande av fordon får skjutvapen inte användas som maktmedel om det inte är fråga om avvärjande av överhängande brott eller någon annan farlig gärning eller händelse. I det fallet får en polisman använda vapen för att stoppa en persons handling som medför en omedelbar fara för någons liv eller hälsa. Beslutet om att använda vapen skall grunda sig på personens agerande omedelbart före situationen, beväpning, störning eller annat motsvarande skäl. Finns det flera personer i fordonet skall villkoren vara uppfyllda för allas del.

22 §

När terrängfordon skall stoppas med tvång tillämpas förföljning eller hot med fortskaffningsmedel och på mycket vägande grunder kilande och fastkörning.

När mopeder skall stoppas med tvång tillämpas hot med fortskaffningsmedel eller kilande. Om föraren kan anses farlig för annans liv eller hälsa kan man använda de metoder som används då motorcyklar stoppas med tvång.

När vattenfarkoster skall stoppas med tvång tillämpas förföljning, hot med fortskaffningsmedel och på mycket vägande grunder fastkörning. För att styra en vattenfarkost kan hinder eller spärrar användas. Med vattenfarkost avses här farkoster enligt sjötrafiklagen (463/1996).

När fordon i spårbunden trafik skall stoppas skall polisen kontakta trafikledningssentralen och separat förhandla om de metoder som eventuellt kan användas för att stoppa fordonet.

Polisen har inte befogenhet att beordra ett luftfartyg att landa.

Helsingfors den 22 november 2001

Inrikesminister *Ville Itälä*

23 §

Utbildning

Polisläroinrättningar och polisenheter skall i anknytning till den utbildning som gäller användningen av maktmedel ge utbildning i frågor som hänför sig till att stanna fortskaffningsmedel och stoppa fortskaffningsmedel med tvång.

Särskild vikt skall fästas vid den rätta dimensioneringen av maktmedlen, taktiska metoder, möjligheten att använda skjut- och gasvapen samt praktiska övningar.

24 §

Anmälan

En polismans plikt att utan dröjsmål göra anmälan hos sin förman om en person- eller egendomsskada som uppstått vid utförandet av ett uppdrag, om skadan inte är att anses som ringa bestäms i 49 § 1 mom. polislagen.

25 §

Nya metoder

Inrikesministeriet beslutar om eventuella nya metoder att stoppa fortskaffningsmedel med tvång och om användningen av dessa metoder.

Denna förordning träder i kraft den 30 november 2001.

Genom denna förordning upphävs inrikesministeriets föreskrift den 11 november 1996 om stoppande av fortskaffningsmedel (8/96).

Polisöverinspektör Pertti Luntiala

Nr 1088

Jord- och skogsbruksministeriets förordning**om upphävande av jord- och skogsbruksministeriets förordning om avbrytande av fiske efter torsk med fartyg som seglar under finsk flagg eller är registrerade i Finland och vilka är längre än 20 meter**

Given i Helsingfors den 26 november 2001

Jord- och skogsbruksministeriet har med stöd av 2 och 10 § lagen den 8 december 1994 om verkställighet av Europeiska gemenskapens gemensamma fiskeripolitik (1139/1994) beslutat:

1 §

Genom denna förordning upphävs jord- och skogsbruksministeriets förordning av den 16 november 2001 om avbrytande av fiske efter torsk med fartyg som seglar under finsk flagg eller är registrerade i Finland och vilka är längre än 20 meter (1013/2001).

Helsingfors den 26 november 2001

2 §

Denna förordning träder i kraft den 29 november 2001.

Jord- och skogsbruksminister *Kalevi Hemilä*

Fiskeriråd Orian Bondestam

Nr 1089

Skattestyrelsens beslut**om den undre gränsen och uppbördsraterna för förskott**

Utfärdat i Helsingfors den 9 november 2001

Skattestyrelsen har med stöd av 6 § 2 mom.2 punkten lagen om förskottsuppbörd av den 20 december 1996 (1118/1996) beslutat:

1 §

Undre gräns för förskott

Förskott fastställs inte, om dess belopp skulle vara mindre än 170,00 euro.

2 §

Förskottets uppbördsrater

Förskott uppbärs, beroende på förskottets storlek, i två eller flera jämnstora rater med en cents noggrannhet som följer:

Förskottsbelopp som uppbärs euro	Antal uppbördsrater	Uppbörds månader
170,00—500,00	2	mars och september
över 500,00 men högst 1 700,00	3	februari, juli och november
över 1 700,00 men högst 10 000,00	6	februari, april, juni, augusti, oktober och december
över 10 000,00	11	februari—december

3 §

Uppbörd av ändrat förskott

Vid ändring av förskott med stöd av 24 § lagen om förskottsuppbörd skall det ändrade förskottet, minskat med beloppet av de redan förfallna förskottsrationerna, uppbäras i jämnstora rater. Raterna för ett förhöjt eller nytt förskott uppbärs beroende på förskottets storlek och på ändringens tidpunkt med iakttagande i tillämpliga delar vad i 2 § har stadgats om antalet uppbördsrater och uppbörds månader. Raterna för ett nedsatt förskott uppbärs under samma uppbörds må-

nader under vilka man bestämt att uppbära raterna före nedsättningen. Om det ändrade förskottet efter avdrag av beloppet av de redan förfallna förskottsrationerna är mindre än 170,00 euro, uppbärs det i en rat den andra kalendermånaden efter ändringen av förskottet.

4 §

Ikraftträdelse och tillämpningen

Detta beslut träder i kraft den 1 januari 2002.

Beslutet tillämpas vid uppbörd av förskott

för andra än de samfund som avses i 3 § och de samfällda förmåner som avses 5 § inkomstskattelagen (1535/1992) från och med de förskott som fastställs för år 2002.

Med detta beslut upphävs Skattestyrelsens beslut om den undre gränsen och uppbördsraterna för förskott (985/2000).

Helsingfors den 9 november 2001

Generaldirektör *Jukka Tammi*

Överinspektör Irma Korpela

Nr 1090

Skattestyrelsens beslut**om den undre gränsen och uppbördsraterna för förskott under ett samfunds räkenskapsperiod**

Utfärdat i Helsingfors den 9 november 2001

Skattestyrelsen har med stöd av 6 § 2 mom. 2 punkten lagen om förskottsuppbörd av den 20 december 1996 (1118/1996) beslutat:

1 §

Undre gräns för förskott

Förskott fastställs inte, om dess belopp skulle vara mindre än 340,00 euro.

2 §

Förskottets uppbördsrater

Förskott uppbärs av samfund som avses i 3 § inkomstskattelagen (1535/1992) och av samfällda förmåner som avses i 5 § inkomstskattelagen, beroende på förskottets storlek, i två eller flera jämnstora rater med en cents noggrannhet som följer:

Förskottsbelopp som uppbärs euro	Antal uppbördsrater	Uppbörds- månader
340,00—1 700,00	2	räkenskapsperiodens tredje och nionde månad
över 1 700,00	12	räkenskapsperiodens samtliga månader

Om ett samfund eller en samfälld förmån har en räkenskapsperiod som är kortare eller

längre än 12 månader, skall antalet uppbördsrater och uppbördsår iaktas i tillämpliga delar.

3 §

Uppbörd av ändrat förskott

Då förskott ändras hänförs ändringen i första hand till räkenskapsperiodens resterande, till betalning icke förfallna rater som hänför sig till motsvarande uppbördsår som vid ändringen behandlas på samma sätt som hela räkenskapsperioden.

4 §

Ikraftträdelse och tillämpningen

Detta beslut träder i kraft den 1 januari 2002.

Beslutet tillämpas på debiteringar och ändringar av debiteringen av ett samfund och en samfälld förmåns förskott som verkställs den 1 januari 2002 eller senare.

Med detta beslut upphävs Skattestyrelsens beslut om den undre gränsen och uppbördsraterna för förskott under ett samfunds räkenskapsperiod (882/1997).

Helsingfors den 9 november 2001

Generaldirektör *Jukka Tammi*Överinspektör *Irma Korpela*